

Arrest

nr. 207 467 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier, afkomstig uit Bagdad en bent u Iraaks staatsburger. Onder het regime van Saddam Hussein was uw vader in het leger. In 2004 of 2005 verhuisden jullie naar de wijk Al Zubaidi. In 2007 werd uw vader opnieuw gevraagd om bij het leger te gaan voor zijn ervaring. Nadien werkte hij zich op tot luitenant-kolonel. Uw buurman, A.(...) O.(...) M.(...) A.(...) R.(...), had een zoon, M.(...), die politieofficier was. Vier maanden nadat uw vader de draad van zijn professionele activiteiten in het leger opnieuw had opgenomen werden Mohammed en zijn collega's aangevallen. M.(...) liet hierbij het leven. Uw buurman A.(...) beschuldigde uw vader ervan hier achter te zitten. U vermoedde dat uw buurman dit dacht omdat uw vader zich pas opnieuw in het leger had geëngageerd. In april 2013 verliet u Irak voor een eerste keer en ging u naar Turkije. Daar vroeg u bij het UNHCR asiel aan. U moest echter jarenlang wachten voor u een afspraak kreeg, waardoor u in oktober 2013 naar Irak besloot terug te keren. Uw buurman Ali was intussen aanhanger geworden van de Al Dawa partij en had meer macht verworven. Op 13 maart 2014 kwam Ali langs bij u thuis. Hij dreigde ermee u en uw vader te vermoorden uit wraak voor de dood van zijn zoon Mohammed enkele jaren daarvoor. Diezelfde dag verhuisde u samen met uw vader naar de wijk Al Adal, waar jullie verbleven bij uw grootvader. Ook ging u klacht indienen bij de politie. Naar aanleiding daarvan werd er een arrestatiebevel uitgevaardigd voor uw buurman. Toen de politie naar zijn huis ging om hem op te pakken, kon ze hem niet vinden. Nadien ondernam de politie geen verdere stappen om uw buurman te arresteren. Uw vader wou vanuit zijn positie in het leger geen verdere stappen ondernemen uit vrees voor escalatie. Nog in 2014 had u een conflict met een zekere M.(...) A.(...) H.(...). Deze persoon wou bevriend worden met u, maar hij maakte sektarisch getinte grappen en daarom zocht u geen contact meer. Nadien bedreigde M.(...) A.(...) H.(...) u met een mes. Hierop bedreigde u hem eveneens met een mes. Mohammed klaagde u aan bij de politie. Zij kwam ter plaatse, maar dit was volgens u niet wettelijk omdat ze geen bevel van de rechter had. Toen uw vader de politie hierop wees, verontschuldigde zij zich. De politie ging eveneens langs bij M.(...) A.(...) H.(...), die daarop gestraft werd door zijn vader. Verder haalde u aan dat er in Irak een probleem is met jongeren die behoren tot de emocultuur, waartoe u zichzelf ook rekent. Zij zouden op straat vermoord kunnen worden door de milities vanwege hun uiterlijk. U heeft zich echter zelden zo op straat vertoond en ervaarde hier persoonlijk nooit problemen mee. Ook haalde u aan dat u en uw familie constant in angst leven om ontvoerd of vermoord te worden door de hoge functie van uw vader bij het leger. U vreest ten slotte eveneens de algemene situatie in Bagdad. Op 10 juli 2015 vertrok u uit Irak. U kwam aan in België op 3 augustus 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan. Na uw vertrek ging uw broer H.(...) naar de wijk Al Saha, waar hij in aanraking kwam met een aantal leden van de sjiitische milite Asaib Ahl al Haq. Deze maakten een grapje en scholden hem en zijn familie uit. Uw broer H.(...) kon dit niet verdragen en begon hen te slaan. Hierop werd hij op zijn beurt geslagen. Na dit incident stopte uw broer met school en ging hij minder vaak naar die wijk. Nadien had uw H. geen problemen meer met Asaib Ahl al Haq.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart; een kopie van uw woonstkaart; een attest van de middelbare school waarin bevestigd wordt dat u naar school ging in het schooljaar 2006-2007; verschillende foto's van uw vader ter staving van zijn tewerkstelling bij het Iraakse leger, alsook een kopie van zijn badge van het leger; een kopie van twee documenten van de politie en de rechtbank ter staving van uw aangifte naar aanleiding van de bedreigingen die u kreeg van uw buurman, d.d. 13 en 16 maart 2014; een medisch attest betreffende de gezondheidstoestand van uw moeder, d.d. 7 september 2015; en een door u handgeschreven nota met daarop de geboortedata van uw gezinsleden en de telefoonnummers van de smokkelaars.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U haalde aan dat de bedreigingen die u kreeg van uw buurman .(...) O.(...) M.(...) A.(...) R.(...) en die voor u en uw vader de aanleiding waren van jullie verhuis van de al Zubaidi-wijk naar de al Adal-wijk (CGVS I, p. 3), de hoofdreden waren voor uw vertrek uit Irak (CGVS I p. 19, CGVS II p. 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat aan dit conflict met uw buurman geen geloof gehecht kan worden.

Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat u over dit conflict, dat voor u de belangrijkste vluchtaanleiding was, met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer nog, u gaf zelfs aan dat u in de al Zubaidi-wijk, waar jullie altijd woonden en waar ook uw buurman woont, geen schrik had, omdat iedereen jullie daar kende (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan te stellen dat u het conflict met uw buurman wel had aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I p. 21). Deze uitleg kan echter niet worden weerhouden. Uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin nergens ook maar enigszins naar uw problemen met uw buurman verwezen werd, werden u immers op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en bij

aanvang van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat u er de hoofdzaken heeft kunnen vermelden (CGVS I p. 3). Dat u één van de voornaamste elementen van uw asielrelaas niet vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer u uitdrukkelijk naar de hoofdredenen gevraagd wordt, en dat u zelfs uitdrukkelijk aangaf dat jullie geen schrik hadden in de wijk waar jullie altijd woonden, met name de al Zubaidiwijk, zet de geloofwaardigheid van het volledige conflict met uw buurman in de al Zubaidi-wijk fundamenteel op de helling.

Dit wordt bevestigd doordat er verschillende merkwaardigheden in uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw conflict met uw buurman slopen. Zo is het opvallend dat u geen enkele zekerheid had over de motieven van uw buurman om uw vader van de dood van zijn zoon M.(...) te beschuldigen. U gaf aan te veronderstellen dat uw buurman deze beschuldiging uitte omdat uw vader net opnieuw in het leger was aangeworven: u verklaarde dat uw vader misschien door zijn functie door zijn buurman werd beschuldigd (CGVS I p. 18). Indien u daadwerkelijk zwaarwichtige problemen had met uw buurman waardoor u en uw vader zelfs moesten verhuizen, kan echter in alle redelijkheid verwacht worden dat u zekerheid heeft over de oorzaak van deze problemen met hem. Ook bleef u zeer vaag over de precieze omstandigheden van de dood van de zoon van uw buurman. Zo wist u bijvoorbeeld niet bij welke politiekazerne Mohammed gestationeerd was (CGVS I p. 16). Evenmin informeerde u nadien verder naar het incident, en meer bepaald naar de plaats waar M.(...) omgekomen is, toen u zelf problemen kreeg met uw buurman (CGVS I p. 18-19). Dat u in 2007 ten tijde van de dood van de zoon van uw buurman jong was waardoor u niet over meer informatie beschikte, zoals u aangaf (CGVS I p. 18), kan moeilijk als overtuigende rechtvaardiging voor uw lacunaire informatie worden beschouwd, aangezien M.(...)s dood de oorzaak is van uw problemen met uw buurman en aangezien u intussen al meerdere jaren meerderjarig bent waardoor er dus in alle redelijkheid verondersteld kan worden dat u zich hierover intussen uitgebreid kon informeren. Verder komt het onwaarschijnlijk over dat er in jullie huis gekookt werd voor M.(...)s overlijdensceremonie en uw moeder daarbij hielp, indien uw vader er door uw buurman van beschuldigd werd hem te hebben vermoord (CGVS I p. 16). Het is voorts opmerkelijk dat u ondanks de bedreigingen vanwege uw buurman slechts in 2014, i.e. maar liefst zeven jaar na M.(...)s dood, met hem in de problemen kwam. Dat uw buurman pas in 2014 bij u kwam omdat hij dan machtiger was geworden door zijn aansluiting bij de Al Dawapartij (CGVS I p. 15), kon u evenmin aannemelijk maken. U bleef immers erg vaag betreffende zijn functie bij de Al Dawapartij. Zo kon u niet concretiseren wat hij precies binnen de partij deed, noch waarvoor de Al Dawapartij staat (CGVS I p. 15). Indien uw buurman u werkelijk met de dood bedreigde en u schrik heeft van hem doordat hij machtiger werd dankzij zijn aansluiting bij de Al Dawapartij, kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat u zich terdege informeert over wat uw buurman precies te betekenen heeft binnen de partij Al Dawa, temeer daar u te kennen gaf via de burens informatie te kunnen verkrijgen (CGVS I p. 15, CGVS II p. 17). Daarenboven is het erg merkwaardig dat, sinds het moment dat u en uw vader de wijk hebben verlaten, uw familie, die nog steeds in de wijk Al Zubaidi verblijft, geen enkel probleem meer gehad heeft met uw buurman; ook uw vader, wiens verblijfplaats door jullie buurman, die u en uw vader wilde vermoorden, gekend is, had geen problemen meer met hem (CGVS II p. 13, p. 17-18). Dat uw broers te jong waren om erbij betrokken te worden (CGVS II p. 14), is een erg onwaarschijnlijke verklaring hiervoor, daar uw broer H.(...) intussen reeds meer dan 20 jaar (i.e. ongeveer uw leeftijd in 2014, toen u door uw buurman werd bedreigd) is (CGVS II p. 10).

De documenten die u in dit verband neerlegde, zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van het conflict met uw buurman kunnen herstellen. Immers, uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal die toegevoegd werd aan uw dossier, blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk te vervalsen of op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn. Documenten van die aard kunnen dan ook enkel bewijskracht hebben indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Het is in dit licht bovendien ook erg merkwaardig dat u er klaarblijkelijk geen weet van had dat door de rechtbank voor u een beschermingsmaatregel was uitgevaardigd (CGVS II p. 15-16). Nochtans blijkt uit de door u neergelegde documenten dat de rechtbank wel degelijk ten aanzien van u een beschermingsmaatregel heeft uitgevaardigd (document 6b in uw administratieve dossier). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u wel dat u wist dat men dat geschreven had, maar dat men dat zomaar doet omdat het normaal is (CGVS II p. 16). Deze rechtvaardiging kan echter niet worden weerhouden, gezien u even daarvoor, zoals aangehaald, ontkende dat er in de door u neergelegde documenten iets over een beschermingsmaatregel ten aanzien van u geschreven was (CGVS II p. 16). Deze bevinding tast bijkomend de bewijskracht van de door u aangebrachte documenten aan. Al deze bevindingen in acht genomen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde bedreigingen van uw buurman A.(...) O.(...) M.(...) A.(...) R.(...).

Voorts haalde u aan al jarenlang in constante angst te leven om vermoord of ontvoerd te worden aangezien uw vader veel vijanden heeft wegens zijn functie in het leger (CGVS I p. 15, 20, 21, CGVS II p. 5-7). Aangaande de vrees voor vervolging vanwege uw vaders profiel als militair dient vooreerst te

worden opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld. Hieruit blijkt evenwel niet dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter omwille van het gegeven dat uw vader militair is, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd vanwege zijn werkzaamheden bij het leger. U stelde dat uw vader voortdurend beschermd wordt en hem niets zal overkomen. U stelde eveneens dat u minder gevaar liep dan uw vader (CGVS I p. 15; CGVS II p. 7, 16, 17). Hoewel u in Irak steeds goed opgelet zou hebben (CGVS II p. 7), had u geen enkele concrete indicatie dat uw vader of iemand van uw familie persoonlijk geïsoleerd zou worden ten gevolge van uw vaders functie: u had geen idee wie u specifiek zou kunnen ontvoeren of vermoorden (CGVS II p. 7) en uw vader noch iemand anders van uw familie maakte ooit al iets mee dat erop zou kunnen wijzen dat jullie geïsoleerd worden (CGVS II p. 7). Nochtans werkt uw vader al sinds 2007, i.e. ongeveer tien jaar, bij het leger. Verder verklaarde u nog dat jullie in jullie wijk Al Zubaida geen schrik hadden, omdat iedereen jullie daar kende (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in 2013 naar Turkije trok om er bij het UNHCR een asielaanvraag in te dienen en dat u zonder de uitkomst van uw asielprocedure af te wachten - u vond dat deze teveel tijd in beslag nam - ervoor koos om naar Irak terug te keren, ondanks het feit dat uw vader toen al jarenlang opnieuw in het leger actief was en er een belangrijke functie bekleedde. Dit alles in acht genomen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Bagdad een verhoogd risico zou lopen op vervolging of ernstige schade omwille van uw vaders professionele activiteiten.

Daarnaast vermeldde u nog een geschil met een zekere M.(...) A.(...) H.(...). Deze zocht vriendschappelijke toenadering tot u, maar toen hij sektarisch getinte opmerkingen begon te maken, hield u de boot af. Hij bedreigde u hierop met een mes en u bedreigde hem eveneens met een mes. Vervolgens klaagde hij u aan bij de politie. De politie kwam ter plaatse zonder arrestatiebevel van de rechter. Uw vader wees de politie erop dat zij onwettig ter plaatse gekomen was, waarop de politie zich verontschuldigde. Vervolgens ging zij tevens langs bij M.(...) wiens vader hem strafte (CGVS I p. 20). Wat dit incident betreft dient vooreerst gewezen te worden op een voorname tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Immers, waar u in het eerste gehoor verklaarde dat de naam van de jongen die u bedreigde met een mes M.(...) A.(...) H.(...) was (CGVS I p. 20), beweerde u tijdens het tweede gehoor dat hij M.(...)a heette (CGVS II p. 19). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat uw eerste verklaring juist was en dat u het vergeten was (CGVS II p. 19). Het louter herhalen van eerdere verklaringen volstaat echter niet ter rechtvaardiging van een dermate ernstige tegenstrijdigheid. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van dit incident danig in het gedrang. Wat er ook van zij, dit betreft een eenmalig incident waarbij de politie zich bovendien naar u toe verontschuldigd zou hebben. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit incident verdere gevolgen voor u heeft gehad (CGVS I p. 20-21, CGVS II p. 19). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Irak omwille van dit eenmalige incident ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

U haalde voorts aan dat er in Bagdad problemen zijn met jongeren die behoren tot de emocultuur (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tevens beweerde u zelf een tijdje tot die cultuur behoord te hebben (CGVS II p. 19). Echter, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u een dermate overtuigd aanhanger was van de emocultuur dat deze emocultuur beschouwd zou kunnen worden als een volwaardig element dat fundamenteel eigen is aan uw identiteit. U stelde namelijk louter dat u zich een tijdje kleepte zoals personen die de emo-cultuur aanhangen, doch dat u daarmee stopte toen hun situatie in Bagdad meer precair werd (CGVS II p. 20). Sinds 2013 ging u overigens niet meer in de kledingstijl die eigen is aan de emocultuur naar buiten (CGVS II p. 20-21). Voorts gaf u aan dat emojongeren verzamelden onder de Al Jadriyabrug in Bagdad, doch dat u daar zelf nooit heen ging (CGVS II p. 22). Ook in België blijkt uit niets dat u een fervente aanhanger van de emocultuur bent: u verklaarde in België alle stijlen te hebben (CGVS II p. 20), de emostijl niet stevast aan te nemen (CGVS II p. 23) en u geen specifieke plaatsen in België waar emojongeren heen gaan te kennen (CGVS II p. 23). Daarenboven heeft u nooit problemen gehad in Irak wegens uw uiterlijk of uw affiliatie voor de emocultuur. Hiernaar gevraagd verwees u immers enkel naar de algemene situatie in Bagdad, stellend dat alle jongeren in Irak hun stijl genormaliseerd hebben uit angst om vermoord te worden (CGVS II p. 23). Eerder verklaarde u bovendien dat u in Irak geen andere conflicten had, naast het conflict met uw buurman en het geschil met de jongen die u wou neersteken (CGVS II p. 19). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt in verband

met uw vroegere affiliatie met de emocultuur bij terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging of voor ernstige schade te moeten koesteren.

Al bovenstaande bevindingen in acht genomen, dient het Commissariaat-generaal te concluderen dat u persoonlijk niet gevisieerd werd wegens uw ras, nationaliteit, religie, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging is vastgesteld, die aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging wegens zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U verklaarde in dit verband dat u de algemene situatie in Irak vreesde (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5; CGVS I p. 15, 19, CGVS II p. 15, 18) en dat er spanningen zijn tussen de soennieten en de sjiieten (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), waardoor u en uw broer stopten met school (CGVS II p. 8, p. 10). Ook uw broer H.(...)s eenmalige aanvaring met Asaib Ahl al Haq valt te kaderen binnen de algemene situatie in Bagdad (CGVS II p. 11).

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict

gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant.

De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het

geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat, indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, woonstkaart en schoolattest bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit, herkomst en scholingsgraad, waaraan niet getwijfeld wordt. De foto's van uw vader in legeruniform alsook zijn badge uit het leger bevestigen uw vaders militaire beroepsactiviteiten, doch ook deze worden niet in vraag gesteld. Het medische attest staft de zwakke gezondheidstoestand van uw moeder, wat echter in het licht van uw asielaanvraag niet relevant is. De nota met gegevens van uw familieleden en de smokkelaars betreft tevens informatie die niet van belang is bij de beoordeling van uw actuele vrees. De documenten van de politie en het gerecht werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk vervolgd wordt en in aanmerking dient te komen voor het voordeel van de twijfel. Volgens verzoeker dient rekening te worden gehouden met zijn profiel. Zo oppert verzoeker dat er verschillende redenen aan de basis liggen van zijn vrees. Hij verwijst ten eerste naar de problemen omwille van de frequente bedreigingen vanwege zijn buurman die hem verantwoordelijk acht voor de dood van zijn zoon en de onmogelijkheid om zich tot de autoriteiten te wenden. Volgens verzoeker werd aangetoond dat zijn gezin een klacht heeft ingediend bij de politie maar dat onvoldoende maatregelen werden genomen. Ten tweede stelt hij dat hij een doelwit voor vervolgingen is omwille van het beroep van zijn vader die bij het leger werkt, waarbij hij verwijst naar de risicoprofielen uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines*". Verzoeker merkt hierbij op dat de commissaris-generaal de beroepsactiviteiten van zijn vader

niet betwist. Het gegeven dat verzoeker tot nu toe geen problemen heeft gekend omwille hiervan, betekent volgens verzoeker niet dat hij geen risico zou lopen bij terugkeer.

Ten derde wijst verzoeker op het feit dat hij deel uitmaakt van de emo-cultuur die in de traditionele Iraakse samenleving een gediscrimineerde groep uitmaken. Verzoeker haalt de definitie van 'emo' uit 'Wikipedia' aan en de definitie van een 'sociale groep' uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In zijn derde middel citeert verzoeker een aantal bronnen die gewag maken van problemen waarmee jongeren te kampen krijgen die tot de emo-cultuur behoren. Aangezien er hierover geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, zo stelt verzoeker, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet in staat deze risico's te beoordelen. Verzoeker stelt dat *in fine* steeds de vrees dient te worden onderzocht en dat onvoldoende aandacht werd besteed aan zijn verklaringen, die eenduidig zijn, waardoor hij als vluchteling zou moeten worden erkend.

Indien verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, meent hij dat hem de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet zou moeten worden toegekend, waarbij hij van oordeel is dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte analyse van de feitelijke situatie in Bagdad. Verzoeker verwijst naar de wetbepaling en naar artikel 3 van het EVRM, in samenhang met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en rechtspraak dienaangaande. Er bestaat naar het oordeel van verzoeker in zijn hoofd een verhoogd risico op ernstige schade omwille van het werk van zijn vader en zijn lidmaatschap van een specifieke groep.

Verzoeker verwijst ook naar de definitie van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Hij meent in de beslissing te lezen dat de verwerende partij van oordeel zou zijn dat er in de hoofdstad van Irak geen sprake is van willekeurig geweld. De noties 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld' worden volgens verzoeker verward. Verzoeker bevestigt dat Bagdad niet de plaats is waar IS en het regeringsleger strijd leveren, maar stelt dat IS er wel regelmatig aanvallen pleegt, waarbij verzoeker de incidenten vermeldt gedurende de maanden juli 2016 tot februari 2017. Er vallen nog steeds veel burgerslachtoffers en op 30 april 2016 werd de noodtoestand afgekondigd in Bagdad. Verzoeker trekt tevens in twijfel dat de Iraakse autoriteiten de administratieve controle uitoefenen over de hoofdstad. De commissaris-generaal gaat volgens hem ook uit van een selectieve lezing van de beschikbare bronnen. Hij wijst erop dat vele gezinnen onder financiële druk staan, dat het aantal schoolverlaters hoog is, dat er problemen zijn in de gezondheidszorg die tot gevallen van cholera hebben geleid en dat er veel ontheemden in Bagdad leven. In de informatie wordt gesteld dat ook in 2006 en 2007 ten tijde van de golf van geweld het openbare leven in de stad niet stilviel, terwijl toen wel subsidiaire bescherming werd toegekend aan burgers die afkomstig waren uit Bagdad. Verzoeker gaat er in elk geval niet mee akkoord dat Bagdad een functionerende grootstad is.

Vervolgens wijst verzoeker op de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (hierna: het HvJ) waarin wordt gesteld dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden. Verzoeker haalt hierbij aan dat hij soenniet is en dat hij een significant hoger risico loopt. Bovendien stipt hij aan dat zijn vader luitenant-kolonel in het leger is. Hij concludeert dat hij in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS), van de rechten van verdediging en het beginsel van tegenspraak en van "*het recht op een eerlijke administratieve procedure*", zoals begrepen in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Volgens verzoeker baseert de commissaris-generaal de beoordeling van de veiligheidssituatie op de 'COI Focus' van 6 februari 2017, waarbij verzoeker vaststelt dat in de delen 2 en 4 bijna enkel wordt verwezen naar telefoongesprekken en e-mailuitwisselingen, waarbij de contactgegevens niet vermeld worden, waardoor volgens verzoeker zijn rechten op verdediging en zijn recht op tegenspraak worden geschonden omdat de informatie niet kan worden geverifieerd. Verzoeker verwijst naar rechtspraak die volgens hem bevestigt dat de landeninformatie indruist tegen artikel 26 van het KB CGVS.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast

Naar aanleiding van de overweging uit de bestreden beslissing dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van de problemen met zijn buurman, stelt verzoeker dat deze vragenlijst niet werd herlezen en dat hij verplicht werd deze ongelezen te handtekenen. Verzoeker wijst erop dat het opstellen van de vragenlijst bij de DVZ vaak gebeurt onder slechte omstandigheden en dat zij op dat ogenblik nog geen contact hebben gehad met hun advocaat. Verzoeker lijkt van oordeel dat de Salduz-rechtspraak van het EHRM zou moeten worden toegepast in asielzaken. In elk geval, zo stelt verzoeker, dient voorzichtig te worden omgesprongen met de vragenlijsten om tegenstrijdigheden te beoordelen.

Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker werd beschuldigd van de dood van de zoon van zijn buurman, zet verzoeker uiteen dat hij in een sjiiitische wijk verblijft en dat zij één van de weinige sjiiitische (*sic*) families waren die er verbleven. Verzoeker stelt dat hij om die reden een doelwit vormde in Bagdad, maar dat zijn buurman de exacte redenen nooit heeft uitgelegd. Op het ogenblik van de dood van de zoon van de buurman was verzoeker nog heel jong, waardoor verzoeker er niet meer over kan uitleggen. Verzoeker stelt dat de buurman hen in de loop van de tijd ernstiger begon te beschuldigen, vooral nadat hij aanhanger was geworden van de al Dawa partij. Ingevolge de opmerking dat zijn familie die nog steeds in de wijk al Zubaidi verblijft, geen problemen meer heeft gekend, stelt verzoeker dat de rest van de familie vrouwen en minderjarigen zijn, maar dat zijn kleine broer H. sedert de aankomst van verzoeker wel problemen heeft gekend en daarom naar Turkije is gevlucht.

Naar aanleiding van zijn verklaring dat hij in constante angst leefde omwille van de functie van zijn vader bij het leger, zet verzoeker uiteen dat hij in 2013 naar Turkije ging, maar enkele jaren diende te wachten waardoor hij besloot terug te keren om het land later nogmaals te verlaten. Verzoeker stelt dat hij deze situatie heeft uitgelegd, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Ten derde gaat verzoeker in op het feit dat hij behoort tot de emo-cultuur. Verzoeker stelt dat hij zich niet kan kleden zoals hij wil en dat hij in 2015 werd ontvoerd door de militie Moqtada al Sadr omwille van zijn emo-stijl en omwille van het werk van zijn vader. Sedertdien durft hij dergelijke kledij niet meer te dragen. Verzoeker geeft te kennen dat hij hierover niet heeft gesproken op het CGVS, en meent hij dat hij opnieuw dient te worden gehoord. Ter ondersteuning legt hij een medisch attest neer dat in het kader van een asielaanvraag op grond van de rechtspraak van het EVRM zorgvuldig dient te worden beoordeeld.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch getuigschrift toe (Verzoekschrift, bijlage 3), een artikel uit *Parole à l'Exil* (Verzoekschrift, bijlage 4), een hele reeks referenties naar websites betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad van april 2016 tot februari 2017 (Verzoekschrift, bijlagen 6-19) en informatie over de emo-cultuur en de problemen die hiermee in Irak gepaard gaan (Verzoekschrift, bijlagen 5 en 20-21).

2.2.2. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota van 5 april 2018 de "*COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" toe van 26 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten

bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt er in de eerste plaats op gewezen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal merkte op dat de bedreigingen vanwege zijn buurman de aanleiding waren voor de verhuis van de al Zubaidi-wijk naar de al Adal-wijk in Bagdad en dat dit de hoofdrede was voor verzoekers vertrek uit Irak. Er werd echter vastgesteld dat er aan het conflict met de buurman geen geloof kon worden gehecht omdat verzoeker hierover met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien bleek verzoeker geen duidelijkheid te kunnen scheppen over de motieven van zijn buurman om hem van de dood van zijn zoon te beschuldigen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker de omstandigheden van de dood van de zoon M. van zijn buurman niet kan schetsen, hetgeen weinig aannemelijk is omdat verzoeker dit bestempelt als de oorzaak van zijn problemen. Bovendien lijkt het weinig waarschijnlijk dat er bij de begrafenisceremonie van M. in verzoekers huis werd gekookt indien verzoekers vader verantwoordelijk werd geacht voor de dood van M. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker slechts 7 jaar na het overlijden van M. in de problemen zijn gekomen hetgeen weinig geloofwaardig overkwam. Verzoeker koppelde dit aan de rol van de vader van zijn buurman bij de al Dawa-partij, maar hij kon deze rol niet concretiseren. Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers familie, die nog steeds in de al Zubaidi-wijk woonachtig is, geen problemen meer heeft gekend sinds het moment dat verzoeker en zijn vader de wijk hebben verlaten. De verklaring van verzoekers dat zijn broers te jong waren, is volgens de commissaris-generaal erg onwaarschijnlijk aangezien zijn broer H. ondertussen 20 jaar oud is.

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten van de politie en het gerecht oordeelt de commissaris-generaal dat deze de geloofwaardigheid niet kunnen herstellen aangezien verzoeker niet bleek te weten dat er in de neergelegde stukken een beschermingsmaatregel ten aanzien van hem werd opgelegd.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal het voorgehouden risico om ontvoerd of vermoord te worden omwille van de functie van zijn vader in het leger niet bijzonder groot is aangezien uit niets blijkt dat verzoeker in de jaren voor zijn komst naar België zou zijn gevisieerd als gevolg van de functie van zijn vader en aangezien hij na zijn verblijf in Turkije in 2013 is teruggekeerd naar Bagdad.

Met betrekking tot het incident met de genaamde M.A.H., wordt in de beslissing gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en op het feit dat dit een éénmalig incident betrof waarbij de politie zich ten aanzien van verzoeker zou hebben verontschuldigd, waardoor dit geen verdere gevolgen had voor verzoeker.

De problemen in Bagdad met jongeren die tot de emo-cultuur behoren, kunnen niet op verzoeker worden betrokken omdat hij niet aannemelijk had gemaakt een overtuigde aanhanger te zijn van deze cultuur omdat verzoeker ermee gestopt was zich te kleden zoals iemand die de emo-cultuur aanhangt en de verzamelplaats van emo-jongeren niet bezocht. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker in België de emo-cultuur niet blijkt aan te hangen en om die reden in Irak nooit problemen heeft gekend.

Wat de subsidiaire bescherming betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De documenten die verzoeker had neergelegd, hebben betrekking op elementen die niet ter discussie staan.

2.5.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen zullen hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk worden behandeld.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.6. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. In zijn eerste middel herhaalt verzoeker zijn verschillende asielmotieven. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.5.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker initieel verklaarde dat hij in wezen enkel de algemene situatie vreesde (AD, stuk 23, Vragenlijst CGVS, 6 oktober 2015, vraag 4). Verzoeker wees op de problemen tussen de soennieten en de sjiïeten en stelde persoonlijk problemen te kennen omwille van een vechtpartij waarin hij in 2014 verwickeld was geraakt die begon als een grap over soennieten en sjiïeten. Naar aanleiding van deze vechtpartij werd klacht ingediend. Verzoeker vermeldde ook bombardementen in zijn wijk waarvan gewone mensen de tol betalen. Daarnaast stelde verzoeker dat zijn vader als officier in het leger werkte waardoor ze problemen kregen met de soennieten die een negatief beeld hadden van officieren (*Ibid.*, vraag 5).

2.5.9. Ter gelegenheid van het interview op het Commissariaat-generaal kwam verzoeker op de proppen met een nieuw asielmotief. Hij stelde dat de zoon van hun buurman in 2007 werd vermoord en dat de vader van deze buurman, die zich had aangesloten bij de sjiïtische al Dawa-partij, verzoekers vader ervan betichtte verantwoordelijk te zijn voor het overlijden van zijn zoon (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 10 september 2016, p. 15-21). Verzoeker zelf was van 2007 tot 2014 niet in dit conflict betrokken en onderhield zelfs goede relaties met de kinderen van de buurman, maar zou in maart 2014 toch persoonlijk bedreigd zijn geweest door de vader van zijn buurjongen (*Ibid.*, p. 17).

2.5.10. Verzoeker stelde uitdrukkelijk dat het conflict met de buurman de hoofdreden was waarom hij uit Irak was gevlucht (*ibid.*, p. 19), hoewel hij dit asielmotief pas voor het eerst had vermeld méér dan één jaar na zijn asielaanvraag van 3 augustus 2015. Verzoeker kon geen enkele reden opgeven waarom hij dit niet eerder kon vermelden en beweerde zelfs dat hij dit wél zou hebben aangebracht, hoewel dit niet wordt ondersteund door de verklaringen die hij had ondertekend (AD, stuk 23, Vragenlijst CGVS, 6 oktober 2015). Het laattijdig inroepen van zijn belangrijkste asielmotief staat op gespannen voet met de samenwerkingsplicht die op verzoeker rust en die wettelijk is verankerd in het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/6, §1, eerste lid: van de vreemdelingenwet: *“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.”* De blote bewering van verzoeker dat hij verplicht werd zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken ongelezen te handtekenen, vindt geen steun in het administratief dossier aangezien zowel de dossierbehandelaar als de tolk en verzoeker zelf met hun respectievelijke handtekeningen bevestigen dat *“(h)et verslag werd voorgelezen in het Arabisch”*. Bij de aanvang van het interview op het Commissariaat-generaal bevestigde verzoeker bovendien dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 28 augustus 2016, p. 2-3). Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat het opstellen van de vragenlijst bij de DVZ vaak gebeurt onder slechte omstandigheden, zoals verzoeker in zijn middel betoogt. Waar verzoeker pleit voor de

toepassing van de zogeheten Salduz-rechtspraak van het EHRM in asielzaken, wijst de Raad erop dat deze rechtspraak enkel betrekking heeft op het eerste politieverhoor van een verdachte in een strafzaak en dus niet kan worden veralgemeend naar asielzaken (EHRM, 27 november 2008, *Salduz v. Turkije* (GK), §55).

2.5.11. Ter ondersteuning van zijn laattijdig ingeroepen asielmotief legde verzoeker een aantal kopieën neer van politiedocumenten (AD, stuk 21, Documenten, politiedocumenten). Verzoeker kan niet verhelderen wanneer precies hij deze documenten heeft ontvangen (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 10 september 2016, p. 12). De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden nagemaakt, waardoor de bewijswaarde van documenten uit Irak erg beperkt is (AD, stuk 22, Landeninformatie, 'COI Focus Irak': "*Corruptie en documentfraude*", 8 maart 2016, p. 8). Uit die stukken blijkt enkel dat verzoeker een klacht heeft neergelegd en dat er door de onderzoeksrechter een aantal maatregelen werden genomen, maar deze stukken tonen niet aan dat de bedreigingen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

2.5.12. In zijn middel herhaalt verzoeker zijn relaas, maar dit is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Daargelaten de vraag of omwille van het laattijdige inroepen van het asielmotief en omwille van de relatieve bewijswaarde van de stukken enig geloof kan worden gehecht aan het 'belangrijkste' asielmotief van verzoeker, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf blijkbaar niet goed op de hoogte is van de inhoud van de stukken, hetgeen de geloofwaardigheid nog verder onderuithaalt. Uit de stukken blijkt dat verzoeker op 13 maart 2014 klacht heeft neergelegd tegen A. O. M. A. wegens doodsb bedreigingen en dat de rechter een aanhoudingsbevel tegen laatstgenoemde heeft uitgevaardigd en bevolen heeft dat aan verzoeker de vereiste bescherming dient te worden geboden (AD, stuk 21, Documenten, politiedocumenten). Verzoeker blijkt echter niet te weten dat het bevel van de rechter ook een beschermingsmaatregel ten aanzien van hem bevat (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 17 november 2016, p. 15-16). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt in elk geval niet dat er door de overheid onvoldoende maatregelen zouden zijn genomen, zoals hij in zijn middel beweert. Bovendien rijst de vraag in hoeverre de bedreiging van 2014 thans nog actueel is. Verzoeker gaf immers zelf te kennen dat hij en zijn vader de zaak al lang niet meer opgevolgd hebben (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 10 september 2016, p.12) en dat zijn moeder, broers en zus die nog in al Zubaidi wonen met rust gelaten worden en ook zijn vader geen problemen meer heeft gekend (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 17 november 2016, p. 17-18). In zijn middel stelt verzoeker dat de rest van zijn familie vrouwen en minderjarigen zijn, maar dat zijn jongere broer H. wel problemen heeft gekend en daarom naar Turkije is gevlucht. Deze loutere affirmatie is echter niet van aard om aannemelijk te maken dat verzoeker effectief werd belaagd door de vader van zijn buurjongen. De Raad concludeert dat de commissaris-generaal op goede gronden kon concluderen dat de beweerde bedreigingen door de buurman geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker.

2.5.13. Naar aanleiding van de door verzoeker neergelegde stukken (AD, stuk 21, Documenten, foto's vader / legerbadges vader) worden de militaire beroepsactiviteiten van zijn vader niet in vraag gesteld. De bewering van verzoeker dat hij hierdoor een doelwit zou zijn voor vervolgingen, blijkt echter ongegrond. Verzoeker beweerde weliswaar het risico te lopen vermoord of ontvoerd te worden (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 10 september 2016, p. 15), maar er bleek geen enkele concrete aanwijzing te bestaan dat verzoekers vader of zijn familie ooit problemen zou hebben gekend omwille van zijn functie en dat ook diens collega's niets dergelijks hadden meegemaakt (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 17 november 2016, p. 7). In de beslissing wordt overigens gewezen op de noodzaak om de risicoprofielen uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines*", die worden hernomen in het stuk dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4, *Parole à l'exil*), te beoordelen aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk asielverzoek.

2.5.14. In zijn derde middel laat verzoeker uitschijnen alsof zijn vertrek naar Turkije in 2013 ingegeven was door de angst omwille van de functie van zijn vader. Dit wordt echter niet door zijn eerdere verklaringen ondersteund aangezien hij te kennen gaf dat zijn vertrek naar Turkije in 2013 niet werd ingegeven door een specifieke gebeurtenis (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 17 november 2016, p. 12). Aangezien zijn vader reeds onder het regime van Saddam in het leger werkte en in 2007 naar het leger kon terugkeren (*Ibid.*, p. 6), en dus al geruime tijd actief was zonder concrete problemen te hebben gekend, komt het in de eerste plaats aan verzoeker toe om aannemelijk te maken waarom er thans wel problemen zouden opduiken omwille van de functie van zijn vader, waar hij in gebreke blijft.

2.5.15. In zijn middel oppert verzoeker dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van het feit dat hij tot een bepaalde sociale groep zou behoren. In zoverre de jongeren die deel uitmaken van de zogeheten emo-subcultuur als een groep met een eigen identiteit kan worden aanzien omdat deze als afwijkend wordt beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, eerste lid, d), van de vreemdelingenwet, komt het aan verzoeker toe om de asielinstanties er daadwerkelijk van te overtuigen dat hij deel uitmaakt van deze groep. Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker echter uitdrukkelijk dat hij zichzelf niet rekent tot een bepaalde subcultuur, maar dat hij gedurende een bepaalde periode een 'emo'-haarsnit en zwarte kledij droeg, zonder te weten of hier een specifieke muziekstijl bij hoorde, en dat hij in 2013 ophield met zich in het openbaar als 'emo' te vertonen omdat het klimaat precair werd (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 17 november 2016, p. 19-21). Verzoeker begaf zich niet naar de verzamelplaats van 'emo'-jongeren in Bagdad en blijkt ook in België geen plaatsten te kennen waar 'emo'-jongeren heen gaan. Uit de foto van verzoeker op zijn asielaanvraag (stuk 25, bijlage 26, 3 augustus 2015) blijkt in elk geval niet dat hij herkenbaar zou zijn als een individu dat behoort tot de emo-cultuur en die voldoet aan de beschrijving die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 5).

2.5.16. Plots stelt verzoeker in zijn derde middel dat hij in 2015 werd ontvoerd door de militie van Moqtada al Sadr. In weerwil van zijn eerdere verklaring dat hij reeds in 2013 stopte met zich in het openbaar 'emo'-gewijs te kleden, stelt hij thans dat hij daarmee slechts in 2015 gestopt is. Het medisch getuigschrift van 8 mei 2017, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), maakt gewag van een litteken aan de binnenkant van de linkerhand. Het medisch attest, dat werd opgesteld door de centrumarts van het 'Klein Kasteeltje', bevat echter geen informatie over de oorzaak van het litteken, zodat het niet kan worden gekoppeld aan de vermeldingen in het verzoekschrift. Het gegeven dat verzoeker deze voorgehouden vervolgingsfeiten nooit eerder had vermeld, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker meent dat hij hieromtrent opnieuw zou moeten worden gehoord, maar hij verzuimt om ter terechtzitting in persoon te verschijnen om deze feiten, die voor het eerst in het verzoekschrift van 29 mei 2017 aan bod komen, verder uit te klaren.

2.5.17. Aangezien verzoeker niet zonder meer als aanhanger van de 'emo'-subcultuur kan worden gecategoriseerd, toont hij niet aan dat hij zal worden blootgesteld aan het geweld waaraan bepaalde emo-jongeren in Bagdad in 2012 werden onderworpen (Verzoekschrift, bijlagen 20 en 21). De vervolgingsfeiten die verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift aanhaalt, zijn kennelijk ongeloofwaardig. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt, omwille van zijn vroegere affiliatie met de emocultuur, in zoverre deze al bewezen kan worden geacht, bij terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging te moeten koesteren of een reëel risico te lopen op ernstige schade. De afwezigheid van informatie in het administratief dossier heeft de commissaris-generaal niet belet om een correcte beoordeling te maken.

2.5.18. Verzoeker heeft in de loop van zijn asielprocedure een aantal uiteenlopende asielmotieven aangebracht die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het geheel geenszins ten goede komen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn aanvraag, komt hij op basis van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer op deze feiten baseren teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.19. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).”

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.20. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt aangestipt dat het verschil tussen artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, c), van de

vreemdelingenwet te herleiden is tot de interpretatie van de notie *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon”*. Deze notie heeft, blijkens de rechtspraak van het HvJ, in tegenstelling tot de *“onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* uit artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, betrekking op een ‘meer algemeen risico op schade’, terwijl de *“onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* slaat op meer specifieke ‘gewelddadigheden’ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade omwille van de tewerkstelling van zijn vader of omwille van zijn beweerde affiniteit met de ‘emo’-subcultuur.

2.5.21. Voor zover verzoeker zich beroept op de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dringt zich in de eerste plaats de vaststelling op dat de hoedanigheid van ‘burger’ van verzoeker niet ter discussie staat.

2.5.22. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij poneert dat de bestreden beslissing zou ontkennen dat er in Bagdad sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat de noties ‘gewapend conflict’ en ‘willekeurig geweld’ met elkaar worden verward. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, §35) vloeit voort *“dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35). Bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering worden doorgaans diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices”* (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.23. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat er in de loop van 2016 nog talrijke aanslagen werden gepleegd die heel wat burgerslachtoffers veroorzaakten, hetgeen wordt gestaafd met de overzichten van veiligheidsincidenten die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 6-19), merkt de Raad op dat dit door de commissaris-generaal geenszins wordt ontkracht. Uit de

beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, “COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”, 26 maart 2018) blijkt echter dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden, sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en berm bommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

In weerwil van verzoekers bewering bevindt de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en

andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.24. Ondanks het feit dat er wel degelijk een aantal maatschappelijke problemen bestaan op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg en dat de grote hoeveelheid ontheemden in Bagdad de situatie bemoeilijken, kan niet worden ontkend dat de Iraakse hoofdstad op heden nog steeds een functionerende hoofdstad is. Uit het geheel van de beschikbare informatie concludeert de Raad dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij louter door zijn soennitische achtergrond, of door de functie van zijn vader in het leger een verhoogd risico zou lopen in de heersende situatie van willekeurig geweld in Bagdad. Bijgevolg kan niet worden besloten dat er "*persoonlijke omstandigheden*" bestaan die maken dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het thans vigerende willekeurig geweld in Bagdad.

2.5.25. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 26 van het KB CGVS bepaalt het volgende:

"De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan."

De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken."

2.5.26. Verzoeker kan zich niet dienstig voorhouden dat artikel 26 van het KB CGVS, artikel 41 van het Handvest en de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden doordat bepaalde anonieme bronnen werden gehanteerd bij de totstandkoming van de 'COI Focus' betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad. De Raad wijst er op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. De inlichtingen hebben geen betrekking op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en worden evenmin gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, waardoor zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 26 van het KB CGVS vallen.

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde 'COI Focus' informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. Daarnaast wijst de Raad erop dat alle referenties in de 'COI Focus', volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen zouden zijn geschonden.

2.5.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 13 van het EVRM, noch van de artikelen 3 en 13 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 26 van het KB CGVS. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de rechten van verdediging. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN